

Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 02/06/2022 a les 10:50

Sidonie a la cort del rei Jagger

Els barcelonins Sidonie obren a Madrid el primer concert de la gira dels Rolling Stones per celebrar els 60 anys de carrera | La banda britànica va actuar per primera vegada a Europa sense el seu bateria Charlie Watts, mort l'agost de 2021

Sidonie, teloners dels Stones a Madrid (01/06/2022) | Foto: Iván Martínez

Els **Rolling Stones** van decidir que Madrid fos la ciutat escollida per a començar la gira europea *Sixty* per celebrar les sis dècades d'una carrera musical que va iniciar-se poc després que **Mick Jagger** i **Keith Richards** es coneguessin casualment en una estació de tren. I també van ser ells qui van donar el vist-i-plau perquè els barcelonins **Sidonie** fossin el grup escollit -juntament amb la **Vargas Blues Band**- per actuar com a teloners al Wanda Metropolitano.

Sidonie és una banda amb cor *beatle* i esperit *stone*. Fans confessos de la banda britànica, el trio va rebre la notícia de poder obrir per als **Stones** com un regal inesperat a aquestes alçades de la pel·lícula. Són tan fans, que abans de dir-se **Sidonie**, s'anomenaven **Citadel**, en honor a la cançó homònima de *Their Satanic Majesties Request* (Decca, 1967). No són, però, la primera banda catalana que obre pels **Stones**; ja que **Loquillo** ja va fer de teloner a diversos concerts a l'Estat espanyol de la gira de presentació d'*A Bigger Bang* (Virgin, 2005), l'any 2007. Per la seva banda, els valencians **Los Zigarros** van ser els responsables d'obrir el concert a l'Estadi Olímpic del 2017, el de la gira *No Filter*.

La nit va començar a les vuit de vespre amb els primers teloners, la **Vargas Blues Band**, liderada pel guitarrista madrileny i format a l'Argentina **Javier Vargas**, que durant la dècada dels noranta va gaudir de cert èxit, tocant amb artistes com **Prince**, **Santana**, **Andrés Calamaro** o **Double Trouble**, el grup del desaparegut **Stevie Ray Vaughan**. L'actuació de **Vargas** va començar amb

uns tocs aflamencats cortesia de la veu d'**Angélica Leyva**, i va continuar amb la presència com a cantant del nebot de **Mick Jagger** -un tal **John Lyndon Jagger** que, a més de compartir certa genètica amb el seu oncle, col·labora amb **Vargas** en els seus darrers projectes-. La força dinàmica va fer que, a més, també aparegués a l'escenari son pare, **Chris Jagger**, és a dir, el germà d'en **Mick**, qui també va desenvolupar una carrera com a cantant sota l'allargada ombra del membre més popular de la família. I poca cosa més. Blues elèctric de vella escola eficient i immediatament oblidable.

Sidonie, teloners dels Stones a Madrid (01/06/2022) Foto: Iván Martínez

Les nou del vespre va ser l'hora assenyalada per a **Sidonie**. Puntualment i mentre sonava un sitar enregistrat, van aparèixer a l'escenari **Marc Ros**, **Jesús Senra** i **Axel Pi** en format de sextet, acompanyats per **Víctor Valiente** a la guitarra, **Edu Martínez** als teclats i **Ramiro Nieto** a la percussió. Trenta minuts clavats és el que va durar l'actuació, molt afectada per un so francament deficient. El concert va començar amb "Nuestro baile del viernes", on **Ros** va fer una picada d'ullet còmplice substituint el vers '*Tú y yo en la ciudad*' per un '*Tú y yo en Madrid*'. Li va seguir "Fascinado", la cançó més corejada pel públic, que en aquell moment ja superava la meitat de l'aforament. "Me llamo Abba" va precedir la cançó que precisament estaven enregistrant quan van rebre la notícia que telonejarien els **Stones**, i que van voler estrenar al Metropolitano: "Pesado y estúpido", en què insisteixen que '*soy un bicho raro para tí*'. La banda va voler dedicar l'himne "Carreteras infinitas" a 'totes les bandes de furgoneta d'Espanya', tot recordant que els **Stones** també van començar dalt d'una. Uns *riffs* de marcada procedència *stoniana* van iniciar "El incendio", just abans d'acabar amb "Estáis aquí", dedicada a la memòria de **Charlie Watts**, i en què **Marc Ros** va amagar-se de l'esperit de **Mick Jagger**, passejant-se per la plataforma que travessa la pista, i corrent de banda a banda de l'escenari. Un bolo condensat i atlètic, on els barcelonins van intentar aprofitar cada minut com si els anés la vida.

Tres quarts d'hora després -amb un quart d'hora de retard- i després d'un audiovisual en record

al bateria **Charlie Watts**, mort l'agost de 2021, **The Rolling Stones** apareixien sobre l'escenari dissenyat per Patrick Woodroffe al cèlebre crit de 'Ladies and Gentlemen' i a ritme dels acords d'"Street Fighting Man", una cançó de 1968 inspirada en la revolució estudiantil del maig d'aquell mateix any. L'alineació titular: **Mick Jagger** a la veu, a les guitarres **Keith Richards** i **Ron Wood**, al baix **Darryl Jones** -substituit del desertor **Bill Wyman**-, i la gran novetat: la presència a la bateria d'**Steve Jordan** en comptes del recordat **Charlie Watts**. **Jordan** no és un nouvingut, ja que va ser la mà dreta de **Keith Richards** en els seus projectes en solitari amb els **X-Pensive Winos**. Van completar l'equip el pianista i director musical **Chuck Leavell**, secundat als teclats per **Matt Clifford**; els saxos **Tim Ries** i **Karl Denson**, i els reforços vocals de **Bernard Fowler** i **Sasha Allen**.

El concert va seguir amb una enèrgica "19th Nervous Breakdown" i el juganer baix de **Jones** a la coda final de la cançó, i amb una inesperada "Sad Sad Sad", interpretada just després de recordar que aquest era el primer *tour* europeu sense **Watts**, i que 'el trobem molt a faltar'. La cinquantenària "Tumbling Dice" va donar pas a una cançó que, fins ahir, la banda no havia tocat mai en directe. Es tracta d'"Out of Time"; un tema pop del cèlebre *Aftermath* (Decca, 1966), recordada per la seva inspirada melodia i per la marimba de l'aleshores *stone* **Brian Jones**, mort el 1969. Just després, **Jagger** va fer allò tan internet-pre-segle-XX que és tocar la cançó que el públic ha triat a través d'una enquesta en línia. L'escollida va ser "Beast of Burden": gens malament davant la possibilitat que toquessin coses com "She's So Cold".

Va arribar, aleshores, el moment per un dels clàssics eterns del grup: "You Can't Always Get What You Want", amb les segones veus emulant el cor de la cançó original, i un molt bon treball de **Leavell** als teclats. **Jagger** va agafar llavors l'harmònica per interpretar -i fer corejar al públic- l'enregistrament més recent del grup: "Living in a Ghost Town". Una cançó que els **Stones** van gravar en confinament el 2019, i que a penes passaria el tall per ser inclosa en un disc en solitari de **Jagger**. Però la van defensar amb suficient dignitat com per servir d'avantsala de "Honky Tonk Women", un blues elèctric amb un dels seus *riffs* més populars.

The Rolling Stones a Madrid (01/06/2022) Foto: Dave Hogan

Arribats a l'equador del concert, ja es podien prendre unes primeres conclusions? La primera, que **Richards** va estar francament imprecís en alguns moments del concert, i que va ser un immens **Ron Wood** -i no és la primera vegada que passa- qui va aguantar el pes de les guitarres. El grup segueix amb els seus finals caòtics -les repeses d'"Out of Time" i de "You Can't Always?" com a exemple-, però tot això ja forma part del preu de l'entrada. La segona conclusió és que és indubtable com **Mick Jagger** segueix afrontant el paper de *showman* amb una dignitat increïble i amb una convicció fora de dubtes. Sobre la gespa del Wanda, els **Stones** van ser sens dubte la cort del rei **Jagger**. Ja no necessita córrer a banda i banda traient l'alè: la seva presència i la seva veu ho impregnen tot. Forçosament reforçats amb una secció rítmica escandalosament competent -**Darryl Jones** al baix i **Steve Jordan** a la bateria-, els **Stones** són una màquina perfectament greixada que dona cabuda a les imprevisibilitats de **Richards** i a tota mena de circumstàncies escèniques.

Presentacions dels músics, "Happy Birthday" per a **Ron Wood** -el més jove: en feia 75!-, i aturada per al moment de **Keith Richards** a la veu: l'esperada "Happy" i una preciosa "Slipping Away" interpretada de manera sublim (si passem per alt que **Richards** va decidir entrar abans d'hora al pont de la cançó). Aquest va ser el preludi del que, per a mi, va ser el millor moment del concert: un "Miss You" espectacular, amb **Jagger** exercint el seu poder de manera indiscutible, i amb uns enormes solos de **Darryl Jones** -compte, aquest senyor estava a la banda de **Miles Davis**- i **Tim Ries** -i aquest ha tocat amb **Cesc Miralta** i **Jordi Bonell**-. Tot seguit, **Jagger** va retornar a l'harmònica per iniciar un "Midnight Rambler" antològic; una de les cançons que només

ells poden fer que no soni ridícula. Un blues inspirat en Albert DeSalvo, el denominat 'Estrangulador de Boston' on sí que es va trobar a faltar el sempre inspirador joc de plats i bombo de **Watts**.

A partir d'aquí, els **Stones** van posar tota la carn a la graella amb un repertori imbatible: "Start Me Up"; una molt corejada "Paint It Black"; un "Sympathy for the Devil" on la rítmica de **Jordan** va fer créixer la cançó, i "Jumpin' Jack Flash", sens dubte la cançó per a la qual van ser creats i que inclou la millor col·lecció de *riffs* de guitarra de la història del rock. Els bisos van arribar amb "Gimme Shelter" i el duel vocal de **Sasha Allen** amb **Jagger** i, com no, "(I Can't Get No) Satisfaction".

Dues hores de concert insuficients per condensar seixanta anys d'història, però que no van amagar allò que són en essència els **Stones**: una banda de rock'n'roll que ha inspirat diverses generacions. Uns músics que, en comptes de perdre's en la immensitat de l'escenari d'un estadi, van preferir arreplegar-se durant bona part del concert a prop de la bateria. Perquè insisteixo: no són més que una banda de rock'n'roll. Probablement, la millor en el seu ofici.

I "Brown Sugar"? Cancel·lada.